

SXEDIO.H77

19.6.1957: ΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΝΙΚΟΥ ΣΑΜΨΩΝ ΚΑΙ ΒΑΣΩΣ ΛΟΙΖΙΑ ΣΤΙΣ ΟΠΟΙΕΣ ΠΕΡΙΓΡΑΦΟΥΝ ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΑ ΑΠΑΝΘΡΩΠΑ, ΑΝΗΘΙΚΑ ΚΑΙ ΣΑΔΙΣΤΙΚΑ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ ΣΤΑ ΟΠΟΙΑ ΤΟΥΣ ΥΠΕΒΑΛΛΑΝ ΟΙ ΒΡΕΤΤΑΝΟΙ ΑΝΑΚΡΙΤΕΣ, ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΟΣΑ ΚΑΤΑΓΓΕΙΛΕ Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΜΑΚΑΡΙΟΣ ΣΕ ΔΙΑΣΚΕΨΗ ΤΥΠΟΥ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Ο Αρχιεπίσκοπος Μακάριος αναφέρθηκε στις δηλώσεις του στις **19** Ιουνίου στην Αθήνα και σε άλλες σαδιστικές και ανήθικες μεθόδους των βρετανών εναντίον κυπρίων και ιδιαίτερα νεανίδων στη διάρκεια των ανακρίσεων στις οποίες υπεβάλλοντο.

Ο Αρχιεπίσκοπος παρέθεσε την ένορκη κατάθεση του Νίκου Σαμψών η οποία όπως είπε δόθηκε στο δικαστήριο κατά τη διάρκεια της δίκης του.

Ανέφερε ο Σαμψών στην κατάθεση του αρχίζοντας με τη σύλληψη του σε σπίτι στο χωριό Δάλι όπου κρυβόταν:

"Ήτο περίπου μεσονύκτιον και ήμουν ξαπλωμένος επί της κλίνης μου, εις μίαν οικίαν εις το Ιδάλιον. Εβρεχε ραγδαία. Ημουν μοσοκοιμισμένος όταν άκουσα βαρύν κτύπον εις την προσθίαν θύραν. Ανεπήδησα και είδον τέσσαρες ανθρώπους εις την θύραν του δωματίου, η οποία ήτο διάπλατα ανοικτή. Δεν είχον τον καιρόν να τους κυτάξω, διότι πριν ακόμη τους δω καλά, καλά ήρχισαν να πυροβολούν. Χώθηκα πίσω από το κρεβάτι διά να προφυλαχθώ. Ερρίφθησαν τέσσερις ή πέντε πυροβολισμοί.

Τότε τέσσερις σωματώδεις άνδρες περεμέρισαν την κλίνην μου και ήλθον προς το μέρος μου. Με εκτύπησαν με καρέκλες εις την κεφαλήν και τους ώμους και έπεσα επί του δαπέδου.

Εμεινα εκεί ζαρωμένος. Οι καρέκλες που εχρησιμοποίησαν είναι αυτές που παρουσιάζονται τώρα εις το δικαστήριο.

Εκτυπήθηκα δύο φορές εις την κεφαλήν με ένα

στέριλιγκ -γκαν. Ευρισκόμουν ακόμη επί του εδάφους όταν ο Λοχίας Λυντς με ερώτησε: "Πού είναι ο Αθως; Απήντησα ότι δεν γνωρίζω τον Αθω.

Διατάχθηκα τότε να σταθώ όρθιος. Επραξα τοιουτοτρόπως και ο Λοχίας Λυντς επήρε μίαν ξύλινη σκάφη και με εκτύπησε εις το κεφάλι με αυτήν. Επεσα στο πάτωμα και πάλι.

Ενώ ευρισκόμουν ακόμη εκεί εκτυπήθηκα με καρέκλες και ελακτίσθηκα. Με έσυραν από τα μαλλιά και εκτύπησαν την κεφαλήν μου εις τον τοίχον. Υστερα με εβοήθησαν να σταθώ στα πόδια μου.

Τότε ο Λοχίας Λυντς επήρε ένα κομμάτι γυαλί και το έμπηξε εις το νύχι μου, εις το μέρος όπου ακόμη διακρίνονται τα σημεία της τοιαύτης κακώσεως. Ο Λυντς εξακολούθησε να με ρωτά για τον Αθω. Υστερα γύρισε το γυαλί προς τα επάνω και έβγαλε το νύχι μου.

Μου προξένησε ανυπόφορο πόνο. Ητο η μεγαλύτερα δοκιμασία της ζωής μου. Εγόγγυζα από πόνο. Αρχισα να τους παρακαλώ να με σκοτώσουν για να γλυτώσω από τα βασανιστήρια και τους πόνους.

Υστερα από αυτάς τας πληγάς εξαντλήθηκα. Ασθάνομουν τρομερούς πόνους και δεν μπορούσα να περπατήσω. Βρισκόμουν εις μίαν τρομερή κατάστασιν. Τούτο διήρκεσε περί τα είκοσι πέντε έως τριάντα λεπτά.

Τότε με ωδήγησαν εις ένα ανοικτόν στρατιωτικόν όχημα, όπου διατάχθηκα να παραμείνω πρυνής. Εβρεχε ραγδαία. Δεν είχον καμμίαν προστασίαν από την βροχήν, η οποία εχύνετο επάνω μου.

Όταν εγαταλείψαμεν το Ιδάλιον αιμορραγούσεν η μύτη μου, τα χείλη, το μέτωπον μου, το μεσαίον δάκτυλον της δεξιάς χειρός μου και αισθάνομουν πόνους επί των ώμων μου.

Μέσα εις το αυτοκίνητον ήμουν εις αθλίαν κατάστασιν, εβρεχόμεν κατασαρκα. Ητο κρύο. Τα πόδια μου ήσαν παγωμένα.

Όταν ήμουν μόνος με τον Λοχία Λυντς, μου ανέσυρε το δεξιόν σκέλος του παντελονιού και μου

έκαψε τη κνήμην με ένα αναμμένο σιγαρέττο. Δεν ενθυμούμαι πόσες φορές.

Ο Λυντς έβαλε τα χέρια του στο στόμα μου και η φωνή μου δεν μπορούσε να ακουσθεί.

Ο στρατιωτικός ιατρός Τζων Γουάτς ανέφερε κατά την δίκη εις το δικαστήριο ότι είδε τον Σαμψών την 30ην Ιανουαρίου. Ο Σαμψών, είπεν, είχε μώλωπας εις τον δεξιόν ώμον του, οίδημα εις την δεξιάν χείραν του και εκδοράς. Ο μέσος δάκτυλος της αριστεράς χειρός του ήτο ξεσχισμένος ελαφρώς με απεσπασμένο το νύχι και κρεμάμενον.

Υπήρχε μικρά εκδορά όπισθεν του αριστερού ωτός (αυτιού) και εκδορά επί της κάτω σιαγόνας.

Τα αυτά περίπου κατέθεσαν οι ιατροί Τζέιμς Σάμουελ Φλέμιγκ και Φρέτερικ Ρόμπερτ Στόορς.

Κατά τη διάρκεια της δίκης κατέθεσε pro του δικαστηρίου κληθείς ως μάρτυς ο κυβερνητικός ιατρός κ. Ζήνων. Ουτος είπεν οτι εξήτασε τον Σαμψών εις τα κρατητήρια της Ομορφίτας την πρωίαν της 6ης Ιανουαρίου, ανεύρε 14 μώλωπας και εκδοράς επ' αυτού.

Η χειροτέρα, είπεν, ήτο εκείνη, η οποία υπήρχεν επί του μέσου δακτύλου της αριστεράς χειρός, όπου κρεμόταν το νύχι.

Εν συνεχεία ο ιατρός Ζήνων είπεν ότι ο Σαμψών παρεπονέθη εις αυτόν ότι η βλάβη αύτη της χειρός του είχε προξενηθή διά της παρεμβολής τεμαχίου γυαλιού μέσα στο δάκτυλο του, το τεμάχιον τούτο της γυαλιού, προσέθεσεν ο ιατρός, πρέπει να είχε σπρωχθή προς το πλευρό του δακτύλου, υπήρχεν επίσης μια φλύκταινα επί της δεξιάς κνήμης του Σαμψών.

Εν συνεχεία ο ιατρός περιέγραψε την γενική κατάστασιν του Σαμψών ως κακήν".

Την 8ην Μαρτίου 1957 το Ειδικόν δικαστήριο Λευκωσίας απήλλαξε τον Ανδρέα Καρακώσταν, 16 ετών, εκ Κυρηνείας, της κατηγορίας ότι επυροβόλησε κατά βρετανού πολίτου. Η απαλλαγή εχώρησε κατόπιν αποδοχής υπό του δικαστού ενστάσεως της υπερασπίσεως καθ' ην ομολογία του κατηγορουμένου, γενομένη κατά την διάρκειαν της κρατήσεως του ήτο

απαράδεκτος, ως αποτέλεσμα βίας και διελευασμού.

Ο δικαστής Τζων μη δυνηθείς να αρνηθεί την γενομένην επί του κατηγορουμένου κακοποίησην προσεπάθησε να συγκαλύψη αυτήν υπό αορίστους εκφράσεις και να στηρίξει την περί απαραδέκτου της κατηγορίας κρίσιν του, επί της ενστάσεως περί δελευασμού.

Ενδεικτική του γεγονότος ότι οι συλλαμβανόμενοι δι' ανάκρισιν Κύπριοι πατριώται υποβάλλονται συστηματικώς εις βασανιστήρια, υπήρξε μεταξύ άλλων και η δίκη του εκ Κυρηνείας τελωνειακού υπαλλήλου Γεωργίου Σφογγαρά, η διεξαχθείσα προ του ειδικού Δικαστού κ. Τζων. Κατά την διάρκειαν της διαδικασίας, εζητήθη υπό της υπερασπίσεως η ανακοίνωσις των ονομάτων δύο ανακριτών, οίτινες κατά την ομολογίαν του κατηγορουμένου τον είχαν κακοποιήσει. Η θεσις την οποίαν έλαβεν επί του σημείου τούτου ο δικαστής αρνηθείς να διευκολύνη την κλήσιν των εν λόγω ανακριτών προς περαιτέρω διαφώτισιν της υποθέσεως, καθιστά σαφή την προπάθειαν συγκαλύψεως των κακοποιήσεων και προστασίας των διαπρατιτόντων ταύτας.

Την 21ην όμως παρελθόντος Μαΐου το Ανώτατον Δικαστήριον Λευκωσίας εδέχθη έφεσιν του Γεωργ. Σφογγαρά και ηκύρωσε την καταδίκην του, διά της τοιαύτης αποφάσεως ο αρχιδικαστής της Κύπρου ανεγνώριζεν ότι η ομολογία του κατηγορουμένου βάσει της οποίας ούτος είχε καταδικασθή υπό του Πρωτοδίκου δικαστηρίου δεν εγένετο θεληματικώς και ότι, επομένως, είχαν διασπραχθή βασανιστήρια, επί του κατηγορουμένου.

Ενδεικτικά, ωσαύτως της σκληρότητος, του σαδισμού και των ανηθίκων μέσων τα οποία χρησιμοποιούν συστηματικώς εν Κύπρω οι βρειτανοί ανακριταί είναι και τα στοιχεία τα οποία προέκυψαν κατά τη δίκη της 22ετούς δεσποινίδος Βάσως Λοϊζιά, εκ Τρικώμου.

Η δίκη ήρχισε την 4ην Μαΐου 1957. Κατά την δίκην ταύτην ήλθον εις φως λεπτομέρειαι των

κακοποιήσεων, τας οποίας υπέστη η κατηγορουμένη και των αυθαιρεσιών, των οργάνων των δυνάμεων ασφαλείας. Παρόλον ότι τα κατατεθέντα ήσαν τόσον πειστικά, ο δικαστής διά να παρακάμψη τον σκόπελον, απεφάνθη ότι η κρίσις περί του βασίμου των διατυπωθεισών κατηγοριών επί κακοποιήσει εναπόκειται εις τον Κυβερνήτην και μόνον. Προφανώς όμως και ο ίδιος δεν αμφέβαλλε διά ταύτας δι' ο και δέν καταδίκασε την Λοιζιά εις ποινήν άλλην, αλλά ηρκέσθη να την δεσμεύση με εγγύησιν εξ **100** λιρών, επί εν έτος.

Κατά την διάρκειαν της δίκης απεκαλύφθη ότι η Λοιζιά εγυμνώθη εις τα κρατητήρια υπό του Λοχίου Λυντς, όστις επειδή εκείνη προσεπάθει να συγκρατήση τα τελευταία εσώρουχα της, της τα κατεξέσχισεν. Υπεβλήθη εις μακράς ανακρίσεις **4-7.30** ωρών νυκτερινάς ώρας, καθ' ας εκτυπήθη με δεματίνην λωρίδα.

Ετοποθειήθησαν μολυβδοκόνδυλα μεταξύ των δακτύλων των χειρών της, μεθ' ο συνεπιέσθησαν υπό των βασανιστών τα δάκτυλα της. Τα ίχνη των τοιούτων κακώσεων ήσαν εμφανή και μετά πάροδον τετραμήνου περίπου από της συλλήψεως της, ως τούτο διεπιστώθη επί δικαστηρίου.

Η κακοποίησης και ο εξευτελισμός νεαράς κόρης, ως η Λοιζιά, δεν είναι η μόνη περίπτωσης. Άνθρωποι με ταπεινά ελατήρια, ασελγείς διαθέσεις και σαδιστικά ένστικα υπέβαλαν ανάνδρωσ σεμνάς; Κυπρίας νέας, όχι μόνον εις βασανιστήρια, αλλά και εις αναισχύντους εξευτελισμούς και ταπεινώσεις.

Νεαράς κορασίδας, αφού τας εγύμνωναν παντελώς, τας έσπρωξαν ο εις εις την αγκάλην του άλλου.

Εις τινας περιπτώσεις συνέθλιβον τους μαστούς των και απέσπων τρίχας των αποκρύφων μερών του σώματος των.

Άλλαι ηπειλήθησαν ότι θα βιασθούν, εάν δεν απεκάλυπτον ότι εγνώριζον περι της ΕΟΚΑ. Η δ. Λούλλα Κοκκίνου διά γρονθοκοπήματος ενός σαδιστού

βασανιστού της έχασε τους εμπροσθίους οδόντιας της. Τούτο δεν δύναται να διαψεύση ασφαλώς η Κυπριακή Κυβέρνησις, διότι η ανανδρία αυτή του αχρείου βασανιστού της αφήκε καταφανή τα ίχνη.

Τοιαύται τρομεράί αισχροτήτες και φρικαλεότητες κατά πάσης εννοίας ηθικής διεπράχθησαν υπό των οργάνων της Κυριακής Κυβερνήσεως.

Ο κόσμος ομιλεί μέχρι σήμερον μετ' αποτροπιασμού διά τας ναζιστικάς μεθόδους βασανιστηρίων. Αλλά διά των μεθόδων, τας οποίας χρησιμοποιούν εν Κύπρω αι δυνάμεις ασφαλείας ξαναζεί και μεταπολεμικώς ο κτηνώδης Ναζισμός".

Τρομερές στιγμές στα κρατητήρια του ο Χάρτιγκ πέρασε επίσης και ο Χριστόδουλος Κορωνίδης, ο οποίος ύστερα από σκληρά βασανιστήρια αφέθηκε ελεύθερος και έφυγε για την Ελλάδα με διαβατήριο που έφερε το όνομα Ανδρέας Τρουλλής και αφηγήθηκε όσα υπέφερε.

Ο Κορωνίδης έδωσε μάλιτα δημοσιογραφική διάσκεψη στα γραφεία της Ένωσης Ημερησίου Τύπου των Αθηνών.

Είπε:

"Συνελήφθηκα ενώ βρισκόμουν στο κρεβάτι μου στις **05.55** της **2ας** Ιανουαρίου **1956**. Καμιά κατηγορία δεν προσήφθη εναντίον μου. Μου ελέχθη ότι θα εκρατούμουν για οκτώ ώρες για ανάκριση. Η ανάκριση άρχισε από τον Λοχαγό Ο. Ντρίσκολ με απειλές και κτυπήματα.

Στις **5** Ιανουαρίου ένας στρατιωτικό αυτοκίνητο με παρέλαβε μαζί με άλλους και μας μετέφεραν στο στρατόπεδο Ξερού, εκεί με έβαλαν μπροστά από μια κάσα η οποία είχε μια μικρή τρύπα. Με διάταξαν να πλησιάσω. Πίσω μου στεκόταν ένας Λοχίας που κρατούσε ένα βαρύ ξύλο. Ενώ πλησίαζα την κάσα ένα δάκτυλο βγήκε από την τρύπα της κάσας και δέχθηκα ένα δυνατό κτύπημα στο κεφάλι και έπεσα στο έδαφος.

Στις **11** το πρωί της **10ης** Ιανουαρίου αφού εν τω

μεταξύ με είχαν μεταφέρει στις φυλακές της Λεύκας, ο Λοχαγός Λυντις μπήκε μέσα στο κελλί μου κρατώντας ένα όπλο με το οποίο έπαιζε. Με πήρε σε ένα αυτοκίνητο όπου κάθησα στο μέσο δυο στρατιωτών. Ο Λυντις οδηγούσε. Πίσω του καθόταν ένας τουρκοκύπριος.

Σαν φύγαμε από την Λεύκα με ρώτησε: Γνωρίζεις πού πάμε; Απάντησα αρνητικά. Μου είπε: Σε παίρνω εκεί που θα σε κάμω να μιλήσεις. Απάντησα ότι θα ήταν μάταιος κόπος.

Με πήραν πίσω στο στρατόπεδο του Ξερού, όπου με κλείδωσαν σε ένα δωμάτιο. Από ένα σίδερο από την οροφή κρέμνονταν τέσσερις με πέντε αλυσίδες. Στο μέσο του δωματίου υπήρχε μια τετράγωνη κάσα.

Στις 2 το πρωί ο Λυντις μπήκε στο δωμάτιο συνοδευόμενος από τον πολίτη μεταφραστή του και δυο ένοπλους στρατιώτες. Με ρώτησε: Θα μιλήσεις; Του απάντησα ότι δεν γνώριζα τίποτε.

Άρχισε να τραβά τα μαλλιά μου και να ρίχνει τις τρίχες στο δάπεδο. Με πήρε από τον λαιμό και μέ έσπρωξε πίσω. Δεν μιλούσα.

Ανασήκωσε τα μανίκια του πήρε μια αλυσίδα και την έριψε στα πόδια μου. Μετά άρχισε να με κτυπά στο πρόσωπο με τις γροθιές του, σαν κουράστηκε πήρε την αλυσίδα και άρχισε να με κτυπά στο στήθος και στα πόδια. Με κλωτσούσε στα γεννητικά μου όργανα. Μετά από τα κτυπήματα που μου έδωσε τα χέρια του αιματώθηκαν.

Μου έσπασε πέντε από τα δόντια μου και τα κόκκαλα της μύτης μου. Τα κτυπήματα συνεχίστηκαν για ενάμισυ ώρα. Τελικά μέ έδεσε δυο μέτρα πάνω από το έδαφος με την κεφαλή μου γερμένη προς τα πίσω...

Τα μεσάνυχτα ο Λοχαγός Λυντις ήλθε πάλι. Κρατούσε ένα σιδερένιο κολλάρο, το έβαλε γύρω από το λαιμό μου και άρχισε να το σφίγγει. Οπως το έσφιγγε γύρω από το λαιμό μου αισθανόμουν τρομερούς πόνους. Διποθύμηση. Σαν ανάκτησα τις αισθήσεις μου ο κολλάρος δεν ήταν γύρω από το λαιμό μου. Ημουν μόνος

με τους φρουρούς.

Ο Βρετανός λοχαγός ξανάλθε. Κρατούσε ένα τενεκέ κι' ένα λοστίο. Τοποθέτησε το τενεκέ πάνω στην κεφαλή μου και άρχισε να τον κτυπά. Ο θόρυβος ήταν τρομερός. Από το στόμα μου έτρεχε αίμα και συνέχισε να τρέχει για δύο μέρες.

Την επομένη ο Λυντς, ο Ντρίσκολ και ένας βρετανός ταγματάρχης ήλθαν μέσα στο κελλί μου. Κρατούσαν μια βαλίτσα, την άνοιξαν και είδα ότι ήταν γεμάτη καινούργια χαρτονομίσματα. Πολλά ήσαν πεντόλιρα. Ο μεταφραστής του πήρε τα χρήματα, τα μετροφύλλησε και μου είπε: Πες μας μόνο μερικές λέξεις και τα χρήματα είναι δικά σου. Θα φροντίσουμε για την οικογένειά σου, θα σε στείλουμε στην Αγγλία, θα σου βρούμε εργασία, διότι είσαι καλός άνθρωπος. Τους είπα ότι δεν ήξερα τίποτε και δεν μπορούσα να πάρω τα χρήματα.

Την επομένη το πρωί ο Λοχαγός Λυντς ήλθε πάλι με το μεταφραστή του. Κρατούσε ένα χαρτί, το ξετύλιξε και μου το έδειξε. Πάνω σ' αυτό ήταν το όνομα μου και στη συνέχεια η φράση "έτοιμος προς εκτέλεση".

Τους είπα ότι ένας άνθρωπος που πρόκειται να πεθάνει έχει το δικαίωμα να μεταλάβει. Ο μεταφραστής μετάφρασε στο Λοχαγό που απάντησε ότι ο στρατιώτης θα ουρήσει και θα πιω τα ούρα του. Του ζήτησα τότε να λύσει τα χέρια μου, διότι ήθελα να προσευχηθώ.

Αφού μου τα έλυσε έβαλα το σταυρό μου και τους είπα ότι ήμουν έτοιμος για να πεθάνω.

Ο Λοχαγός μου ζήτησε να μετρήσω μέχρι το τρία και τότε θα με πυροβολούσε μέσα σ' εκείνο το δωμάτιο. Πήρε το όπλο του, το έθεσε πάνω στο μάρμαρο και μέτρησε μέχρι το τρία, αλλά δεν με πυροβόλησε. Πίστευα πραγματικά ότι θα το έκαμνε. Γιατί όχι; Εκαμαν τα πάντα σε μένα. Μπορούσαν να με πυροβολήσουν και να να με θάψουν όπως ένα σκύλο. Εξάλλου αυτό θα έθετε τέρμα στα βασανιστήρια μου...

Όταν με μετέφεραν στη Λεύκα ο συνοδός μου

Κουτσιούκ Φουάτ με ρώτησε γιατί ήμουν σε τέτοια άσχημη κατάσταση. Απάντησα ότι με κτύπησαν οι Άγγλοι στο στρατό των οποίων είχα καταταγεί εθελοντικά. Εφυγα από το στρατό με άλλα χαρτιά και μετάλλια. Τώρα έχω πετάξει μακριά ατα μετάλλια.

Τελικά επρόκειτο να με αφήσουν ελεύθερο. Με μετάφεραν στο γραφείο των Λοχαγών Λυντς και Ντρίσκολ. Ο Ντρίσκολ έβαλε το πιστόλι του πάνω στο τραπέζι και μου είπε μέσω του διερμηνέα: Τώρα θα υπογράψεις αυτά τα χαρτιά. Αν όχι θα σε πάρω στο συρματοπλεγμα και θα σε σκοτώσω, θα πω ότι προσπάθησες να αποδράσεις. Του είπα ότι δεν θα υπογράφα. Μετά από αυτό πήρε τέσσερις ή πέντε σφαίρες και τις έβαλε μέσα στο όπλο του. Φοβήθηκα. Σκέφτηκα ότι τώρα που θα αφήναν ελεύθερο θα διακινδύνευα την ζωή μου για μια υπογραφή. Ζήτησα όπως ένας ελληνοκύπριος αξιωματικός, μου διαβάσει το κείμενο. Τότε κατάλαβα τι ήταν το έγγραφο που με καλούσαν να υπογράψω. Ήταν μια δήλωση μου κατάθεση στην οποία αναφερόταν ότι εγώ ο Χριστόδουλος Κορωνίδης διακήρυσσα ότι δεν έτυχα κακομεταχειρίσεως από τους Άγγλους".

Σε ερώτηση δημοσιογράφου αν υπέστησαν και άλλοι Κύπριοι την ίδια μεταχείριση ο Κορωνίδης είπε:

"Μάλιστα, τα ίδια ανέμεναν στον Λούκα Παιονίδη, ένα μαθητή του Παγκυπρίου, στον Ρένο Κυριακίδη, τον αδελφό του Επισκόπου Κερύνειας και άλλους. Τους έδεσαν πάνω στους πασσάλους των σκηνών τους και τους άφησαν εκεί για τέσσερις μέρες χωρίς φαγητό και νερό. Ο Παιονίδης έμεινε δεμένος έτσι για τέσσερις μέρες μέσα στην τουαλέττα.

Οι κατηγγελίες του Αρχιεπισκόπου Μακαρίου έπεσαν σε πολύ ευαίσθητα αυτά- ιδιαίτερα στη Βρετανία, όπου οι εργατικοί συνέχιζαν την πολεμική τους κατά της Κυβέρνησης των Τόρηδων.

Η Ελλάδα κατέφυγε στο Συμβούλιο της Ευρώπης που κατ'άγγειλε τα βασανιστήρια.

Το Συμβούλιο αποφάσισε στα μέσα Οκτωβρίου

1957 να σταλεί στην Κύπρο αντιπροσωπεία για να εξετάσει επί τόπου κατά πόσον η επιβολή των κανονισμών εκτάκτου ανάγκης στην Κύπρο αποτελούσαν ή όχι παράβαση των υποχρεώσεων που είχε αναλάβει η Βρετανία δυνάμει της Ευρωπαϊκής Συνθήκης περί ανθρωπίνων δικαιωμάτων.